

udkom, og dels have selve Maskinerne faaet en langt mere kompliceret Sammensætning end den Gang, da man i Stedet for de mange Hjælpemaskiner om Bord benyttede Haandkraft. Det er derfor nødvendigt, naar der skulde foreslaas tidsvarende Bestemmelser for en Maskinisteksamen, at Fordringerne maa gaa betydelig videre end før. Ligeledes foreslaas der en større praktisk Uddannelse forud for Eksamenen, end der nu forlanges. Der fordres nu kun et Aars Arbejde i et Maskinværksted, og det er i Lovforslaget forøget til 3 Aar. Kommissionen havde ment, at der i Analogi med, hvad der forlangtes til Styrmandseksamenen, maatte fordres 5 Aars praktisk Uddannelse, førend den Vedkommende kunde indstille sig til Maskinisteksamen, men jeg har ikke troet at kunne gaa saa vidt, og jeg har fundet Støtte hos maskinhyndige Folk, som have ment, at det vilde være ret heldigt, om de, der skulde tage Eksamen, kunne gøre det efter 3 Aars Praksis for saa efter Eksamenen at gaa tilbage til et Værksted og arbejde der i nogen Tid, inden de kunne blive Maskinmestre.

Endelig har jeg den Ære at fremsætte for min Kollega, Indenrigsministeren, et tredje Lovforslag, som staar i Forbindelse med de 2 andre, nemlig „Forslag til Lov om Søneringen m. m.“ Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne her, da det jo ikke er mig, der skal søge at gennemføre denne Lov her i Tinget, men jeg vil blot gøre opmærksom paa, at der som noget nyt er indkommen den Bestemmelse, at forinden der gives Dødsbefragter af de forskellige Grader Duellighedsbevis, skulle de i det sidst forløbne Halvaar have gennemgaaet en Synsprøve. Det anses jo nu for at være ganske nødvendigt, at Mænd, som skulle være Skibsførere eller Styrmande, hverken ere i for høj Grad nærsynede eller farveblinde. Det trænger vistnok næppe til nærmere Udvikling. Den Kommission, som jeg oftere har nævnt, mente, at man skulde anstille disse Synsprøver, forinden de paaagældende fik Afgang til Styrmandseksamenen, men da der ikke er saa faa Mennesker, der ønske at tage Styrmandseksamen, uden dog derfor at ville fare til Søs, ser jeg ikke, at det er nødvendigt, at de underkastes en saadan Synsprøve forinden Eksamenen, saa meget mere som det, efter hvad man nu veed, ikke kan undgaaes senere hen at forny denne Synsprøve.

Formanden: Eksemplarer af disse Lovforslag ville ligeledes blive omdelte.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Thyendeloven.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1667—70).

Sagen fattes under Forhandling.

Rahjer: Jeg vil tillade mig at knytte et Par Ord til Omstet om, at det foreliggende Lovforslag, som er en gammel Bekendt, nu maa faa en lettere Bet igennem Rigsdagen, end der tidligere har været det forundt. Lovforslaget kom her ind i Landstinget for 8 Aar siden i Samlingen 1882—83, og blev modtaget med Belvilje. Det gik uforandret igennem Landstinget til det andet Ting, hvor det ogsaa blev modtaget med Belvilje. Omstændighederne bevirkede imidlertid, at man ikke kom videre end til denne Modtagelse, og akkurat paa samme Maade gik det i den følgende Samling i 1883—84. Da det igen kom ind i det andet Ting i Samlingen 1886—87, naaede det dog til 3dje Behandling. Der var nedsat et Udvalg, der havde delt sig i et Flertal og et Mindretal, men da man ved 3dje Behandling naaede Haab om, at der kunde komme en Overenskomst i Stand, baade imellem Ministeren og Udvalget og mellem de to Afdelinger af Udvalget, standsedes 3dje Behandling. Men derefter hørtes der ikke videre til Sagen i den Samling. Nu efter et Par Aars Hvile er det atter kommet tilbage til Landstinget, og jeg tillader mig at anbefale, at Lovforslaget maa nyde saa hurtig Fremme, at der maa blive tilstrækkelig Tid i det andet Ting til at gennemføre Sagen i denne Samling.

Under Sagens hele Behandling har det været udtalt, at en Lov som denne, der tilsigtes gennemført ved dette Forslag, maatte anses for at være meget paatrængende, og man har erkendt de Misligheder, der vare knyttede til den nuværende Tilstand. Jeg tør ogsaa sige, at der er gjort ikke saa lidt Uret derved, at denne Lov endnu ikke er kommen frem. Forholdet er jo nemlig saa, at det nu for Tiden er tilladt saa godt som enhver næsten uden nogen Kontrol at give sig af med at bortføste Thyender. Naar man nu tænker paa, hvor mange tjenestegørende der komme fra Provinserne, fra Landet og Købstæderne til København for at søge Tjeneste, og hvor lidet bekendte disse Mennesker